

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1231/2014
25.12.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгомира Милојевића и Драгана Аћимовића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Наташом Бањац, као записничарем, у кривичном предмету окривљене М.Ч., због кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234.став 2. у вези са ставом 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене М.Ч., адвоката Г.Л. из Б., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду Посл.број К.3259/2011 од 26.02.2013. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж11973/13 од 13.05.2014. године, у седници већа одржаној дана 25.12.2014. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ захтев за заштиту законитости браниоца окривљене М.Ч., адвоката Г.Л., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду Посл.број К.3259/2011 од 26.02.2013. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1973/13 од 13.05.2014. године, као неоснован у делу који се односи на повреду кривичног закона из члана 438. став 1. тачка 9) и члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду Посл.број К.3259/2011 од 26.02.2013. године (која је у погледу првобитно погрешно означеног пословног броја „К 3259/2010 исправљена решењем тог суда К 3259/2011 од 13.10.2014. године), окривљена М.Ч. оглашена је кривом за кривично дело злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног законика (КЗ) за које дело јој је изречена условна осуда тако што јој је утврђена казна затвора у трајању од

1-једне године и истовремено одређено да се ова казна неће извршити ако окривљена у року од 3 године не изврши ново кривично дело и окривљена је обавезана на плаћање суду трошкова поступка на име економско-финансијског вештачења у износу од 32.000,00 динара у року од 3 месеца од правноснажности пресуде, док је ослобођена плаћања паушала.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду, Кж1 1973/13 од 13.05.2014. године (која је услед исправке првостепене пресуде исправљена решењем тог суда Кж1 1973/13 од 19.11.2014. године тако што је првобитно погрешно означен број пресуде К 3259/2010 у уводу, изреци и првом пасусу образложења другостепене пресуде, замењен пословним бројем К 3259/2011), поводом жалбе браниоца окривљене М.Ч., преиначена је наведена првостепена пресуда у погледу правне квалификације кривичног дела тако што су радње окривљене правно квалификоване као кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 2. у вези са ставом 1. КЗ и за то дело окривљеној изречена условна осуда којом јој је утврђена казна затвора у трајању од једне године и одређено да се ова казна неће извршити ако окривљена у року од 3 године од дана правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело, док је у осталом делу жалба браниоца окривљене одбијена као неоснована и првостепена пресуда у преосталом, непреиначеном делу потврђена.

Бранилац окр. М.Ч., адв. Г.Л., поднела је захтев за заштиту законитости против правноснажне пресуде Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1973/13 од 13.05.2014. годне, због повреде закона - члан 439. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд утврди да је захтев за заштиту законитости основан, јер је повређен закон на штету окривљене и да донесе пресуду којом ће наведену пресуду укинути и вратити другостепеном суду на поновни поступак или преиначити у смислу истакнутих навода у корист окривљене, а из навода у образложењу захтева о разлозима подношења истог произилази да је захтев поднет и против првостепене пресуде.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 101/11, 121/12, 32/13, 45/13 и 55/14) (у даљем тексту: ЗКП) па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљене сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости и након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окр. М.Ч., адв. Г.Л., је неоснован у делу који се односи на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 9) и члана 439. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу захтев недозвољен.

Бранилац окривљене као разлог подношења захтева за заштиту законитости у уводу захтева означава повреду закона из члана 439. став 1. тачка 1) ЗКП која је,

према наводима у образложењу захтева, учињена другостепеном пресудом правном квалификацијом радње окривљене као кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 2. у вези са ставом 1. КЗ, јер у изреци нема описа радњи извршења тог кривичног дела, а ни у оптужници, ни у првостепеној пресуди није наведено прибављање противправне имовинске користи, што је биће кривичног дела у питању, па како нема бића дела то не постоји ни кривично дело за које је окривљена осуђена. Такође, према наводима захтева, преиначеном пресудом и квалификацијом дела окривљене по члану 234. став 2. у вези са ставом 1. КЗ прекорачена је оптужба и учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, јер другостепени суд није могао да у изреци пресуде „наводи обележја дела која не предвиђа радња извршења кривичног дела злоупотреба службеног положаја-намеру као посебан субјективни однос према делу и прибављање себи и другом противправне имовинске користи“, односно којих нема у оптужници и првостепеној пресуди.

Изложене наводе захтева за заштиту законитости Врховни касациони суд оцењује као неосноване.

Побијаном другостепеном пресудом није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, јер прекорачење оптужбе претпоставља измену чињеничног описа дела које је предмет оптужбе, а изрека другостепене пресуде, донете у смислу члана 459. став 1. ЗКП, уопште не садржи опис радњи извршења дела ни друге чињенице и околности као обележја кривичног дела у питању, већ само правну оцену другостепеног суда радњи окривљене, описаних у изреци првостепене пресуде сагласно опису дела у оптужном акту, другачију од правне оцене јавног тужиоца и првостепеног суда истих тих радњи, па је јасно да изреком другостепене пресуде није мењан чињенични опис дела које је окривљеној стављено на терет оптужбом и изреком првостепене пресуде и самим тим, да истом није прекорачена оптужба.

Не могу се прихватити као основани ни наводи захтева којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, по питању да ли је дело за које се гони окривљена кривично дело.

Без основа је, из разлога о којима је напред било речи, истицање у захтеву с тим у вези да изрека другостепене пресуде не садржи опис радњи извршења као обележје кривичног дела из члана 234. КЗ, а чињенични опис дела окривљене који је дат у изреци првостепене пресуде и који је предмет само другачије правне оцене другостепеног суда, садржи објективне чињенице о радњама окривљене (прекорачење граница овлашћења која има као директор и власник, односно одговорно лице у привредном субјекту, продаја робе предузећа „на црно“ за готов новац, без евидентирања промета робе у пословној евиденцији предузећа и прибављање себи имовинске користи тим радњама у означеном износу), којима се, према законском опису кривичног дела из члана 234. став 2. у вези са ставом 1. КЗ извршава то кривично дело (које радње су иначе истоветне радњама извршења

кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. КЗ), као и чињенице субјективне природе које се тичу директног умишљаја окривљене као облика виности са којим се извршава кривично дело у питању, односно постојање свести окривљене о значају и забрањености дела и воље да дело изврши.

Чињеница, пак, да у том опису није изричито наведено да је имовинска корист прибављена извршењем дела противправна, како је имовинска корист опредељена у члану 234. КЗ, не искључује сама по себи постојање кривичног дела у инкриминисаним радњама окривљене, јер је противправност обележје општег појма кривичног дела. То значи да ће имовинска корист увек бити противправна ако из околности одређеног случаја произилази да је прибављена забрањеним односно противправним деловањем које је прописано као радња извршења одређеног кривичног дела, а у конкретном случају из чињеничног описа дела произилази да су радње окривљене којима је прибављена имовинска корист противне прописима који уређују привредно пословање у привредном субјекту, уз постојање свести окривљене о забрањености тих радњи, што прибављену имовинску корист чини противправном.

Као разлог подношења захтева за заштиту законитости, бранилац окривљене истиче и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и с тим у вези наводи да се правноснажне пресуде заснивају на налазу вештака на којем се не могу заснивати, јер је вештак на главном претресу изјавио да „цео случај је апсолутно нејасан“, а за веродостојне исправе (рачун, отпремница) изјавио да не постоје ако имају неки технички недостатак и није ценио допуну записника Министарства трговине и услуга, Сектор тржишне инспекције од 04.06.2010. године. Из овако датог образложења произилази да бранилац окривљене, само формално се позивајући на наведену битну повреду одредаба кривичног поступка у суштини оспорава веродостојност налаза и мишљења вештака и тиме правилност чињеничног стања утврђеног овим доказом, а чињенично стање у захтеву оспорава и као непотпуно утврђено наводима да у поступку није изведен доказ увидом у поменути допуну записника од 04.06.2010. године.

Међутим, одредбом члана 485. став 4. ЗКП која прописује разлоге због којих окривљени, односно бранилац окривљеног могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања, па је захтев браниоца окр. М.Ч. у овом делу недозвољен.

Надаље, као разлог подношења захтева за заштиту законитости бранилац окривљене истиче и битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7) и тачка 10) у вези са чланом 453. ЗКП, али не опредељује у чему се конкретно састоје наведене повреде закона, па захтев у овом делу нема прописан садржај, у смислу одредбе члана 484. ЗКП, којом је прописано да се у захтеву за заштиту законитости поднетом на основу члана 485. став 1. ЗКП морају навести разлози за подношење захтева.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде, на основу члана 491. став 1. ЗКП, у односу на одбијајући део, а на основу члана 487. став 1. тачка 2) (у вези са чланом 485. став 4.) и тачка 3) (у вези са чланом 484.) ЗКП у делу у којем је захтев одбачен.

Записничар
Наташа Бањац,с.р.

Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.